

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Μάρτιος - Απρίλιος 2025

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 91 ον Αριθμός έκδοσης 2
Μάρτιος – Απρίλιος 2025

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Μισημένοι Χωρίς Αιτία 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Ένα Άγιο Έθνος 12

Το ιερόν του Θεού 15

Καθιερώθηκε η Ιεροσύνη 18

Οσμή ευωδίας προς τον Κύριον 21

Η Ημέρα της Εξιλέωσης 24

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΪΟ ΔΕΪΠΝΟ 2025 39

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής του περιοδικού και παρακαλείστε να το αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

March - April 2025

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Μισημένοι Χωρίς Αιτία

*«Αλλά τούτο έγεινε διά
να πληρωθή ο λόγος, ο
γεγραμμένος εν τω
νόμω αυτών, Ότι
εμίσησάν με δωρεάν.»
— Ιωάννης 15:25*

**Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ
ΚΟΣΜΟΣ** της εποχής του
Ιησού τον μισούσε και τελικά
τον σκότωσε. Τον μισούσαν
γιατί ο τρόπος ζωής του ήταν
αντίθετος με τον δικό τους. Με
το παράδειγμα της θυσίας του,

καταδίκασε τον τρόπο εγωισμού τους και, με τις
διδασκαλίες του, εξέθεσε τα δημοφιλή τους λάθη ενώ
δίδασκε αντιδημοφιλείς αλήθειες.

Τα λόγια του εναρκτήριου κειμένου μας, που
ελήφθησαν από το εδάφιο Ψαλμός 69:4, είπε ο Ιησούς
στους μαθητές του τις τελευταίες ώρες της επίγειας
διακονίας του. Ήξερε τη στενοχώρια και τον πόνο καρδιάς
που θα υπέφεραν σύντομα, και προσπαθούσε να
προετοιμάσει την καρδιά και το μυαλό τους για τα
γεγονότα που επρόκειτο σύντομα να γίνουν. Δεν ήθελε να
«σκοντάψουν», αλλά να είναι έτοιμοι να λάβουν το Άγιο
Πνεύμα την Πεντηκοστή και να μετέχουν των υπέροχων
προνομίων της ουράνιας κλήσεως. —Εβρ. 3:1

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κατά τη διάρκεια της διακονίας του Ιησού, οι
μαθητές είχαν μάθει ότι το να είναι ακόλουθοι του

ταπεινού Ιησού δεν τους έφερε την καλή θέληση του θρησκευτικού κόσμου της εποχής τους. Υπήρχαν περιπτώσεις που τα πλήθη συνέρρεαν γύρω από τον αγαπημένο τους Κύριο, αλλά συχνά το κίνητρό τους αποδεικνυόταν να είναι οποιοδήποτε υλικό ή σαρκικό όφελος ήλπιζαν να λάβουν από αυτόν. Λίγοι ενδιαφέρθηκαν μέχρι του σημείου να τον ακολουθήσουν πιστά ή να είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες για να γίνουν μαθητές του. —Ιωάννης 6:26,27,60,66

Όταν έφτασε η ώρα να σταυρωθεί ο Ιησούς, οι μαθητές του αναμφίβολα πίστευαν ότι θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να ξεφύγει από τον θάνατο και να αναλάβει το ρόλο του ως αρχηγού και βασιλιά του Ισραήλ. Ήταν εξοικειωμένοι με τα λόγια του Προφήτη Ησαΐα που είχε γράψει σχετικά με τον Μεσσία: «Εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης δὲν θέλει εἶσθαι τέλος.» (Ησα. 9:7) Ωστόσο, δεν γνώριζαν ότι ήταν πρώτα απαραίτητο να υποφέρει και να πεθάνει για τον κόσμο προτού εκπληρωθούν οι υπέροχες προφητείες σχετικά με τη δόξα της βασιλείας του. Ήταν η ελπίδα τους να συμμετάσχουν με τον Δάσκαλο στη δόξα του, την οποία πίστευαν ότι ήταν κοντά.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ

Ο Ιησούς δεν απέκρυψε από τους μαθητές του την αναγκαιότητα του σύντομα επερχόμενου θανάτου του. Από τη αφήγηση της Αγίας Γραφής, μαθαίνουμε: «Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να δεικνύη εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ὅτι πρέπει νὰ υπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ θανατωθῇ, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ.» (Ματθ. 16:21) Αν και η δήλωση του Ιησού ήταν σαφής, οι ακόλουθοί του πρέπει να πίστευαν ότι αυτό που είπε είχε άλλο νόημα.

Ο Ιησούς γνώριζε ότι οι μαθητές του εξακολουθούσαν να θεωρούν τα προνόμια της μαθητείας τους από τη σκοπιά των υλικών πλεονεκτημάτων και της δόξας που ήλπιζαν να αποκτήσουν από τη συναναστροφή μαζί του. Ήξερε επίσης ότι, μετά την Πεντηκοστή, θα γέμιζαν από το Άγιο Πνεύμα της κατανόησης. Τώρα, όμως, δεν μπορούσαν να δεχτούν το γεγονός ότι ο θάνατος του Κυρίου τους θα συνέβαινε πραγματικά.

ΜΙΣΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Οι μαθητές αγαπούσαν τον Διδάσκαλό τους και ήταν πεπεισμένοι ότι ήταν ο θεϊκά διορισμένος Μεσσίας, αλλά δεν κατάλαβαν ακόμη ότι επρόκειτο να σχετίζονται τα βάσανα και ο θάνατος με τη διακονία του, πριν από τη δόξα και την τιμή. Ο Πέτρος έγραψε αργότερα: «Ερευνώντας εις τίνα ή ποίον καιρόν εμφανέρονε το εν αυτοίς Πνεύμα του Χριστού, ότε προεμαρτύρει τα πάθη του Χριστού και τας μετά ταύτα δόξας.» — Α' Πέτ. 1:11

Στα επιλεγμένα εδάφια μας, ο Ιησούς αναγνώρισε ότι τον μισούσαν χωρίς αιτία, και εξήγησε επίσης: «Εάν ο κόσμος σας μισή, εξεύρετε ότι εμέ πρότερον υμών εμίσησεν. Ιωάν Εάν ήσθε εκ του κόσμου, ο κόσμος ήθελεν αγαπά το ιδικόν του· επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλ' εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου, διά τούτο σας μισεί ο κόσμος. Ενθυμείσθε τον λόγον, τον οποίον εγώ είπον προς εσάς· Δεν είναι δούλος μεγαλήτερος του κυρίου αυτού. Εάν εμέ edίωξαν, και σας θέλουσι διώξει· εάν τον λόγον μου εφύλαξαν, και τον υμέτερον θέλουσι φυλάξει. Αλλά ταύτα πάντα θέλουσι κάμει εις εσάς διά το όνομά μου, διότι δεν εξεύρουσι τον πέμψαντά με.» — Ιωάννης 15:18-21

Ο Δάσκαλος προειδοποίησε επίσης: «Ιδού, έρχεται ώρα, και ήδη ήλθε, να σκορπισθήτε έκαστος εις τα ίδια και να αφήσητε εμέ μόνον· αλλά δεν είμαι μόνος,

διότι ο Πατήρ είναι μετ' εμού. Ταύτα ελάλησα προς εσάς, διά να έχετε ειρήνην εν εμοί. Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσεείτε, εγώ ενίκησα τον κόσμον.» — Ιωάννης 16:32,33

Καλό θα ήταν να σημειωθεί ότι δεν ήταν τόσο η προειδοποίηση για τον επερχόμενο διασκορπισμό και τον διωγμό, που είχε σχεδιαστεί για να δώσει στους μαθητές ειρήνη και ευθυμία, αλλά μάλλον όταν θα ερχόταν, θα καταλάβαιναν το πραγματικό της νόημα. Τότε θα συνειδητοποιούσαν ότι είχαν το μεγάλο προνόμιο να υποφέρουν μαζί με τον Ιησού. Ήθελε να μάθουν ότι νίκησε τον κόσμο και ότι θα τους δινόταν επίσης δύναμη να νικήσουν τον κόσμο αν συνέχιζαν να είναι μαθητές του. Με αυτή την υπεσχεμένη διαβεβαίωση για τη νίκη, θα μπορούσαν να χαρούν, παρά την αντίθεση και τον διωγμό από τον κόσμο. Η γνώση ότι υπέφεραν με τον αγαπητό τους Κύριο θα τους έδινε κουράγιο να συνεχίσουν πιστά.

ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ

Στο παράδειγμα που έθεσε ο Ιησούς κατά τη διάρκεια της ζωής του, της διακονίας και της διδασκαλίας του, είναι σαφές ότι η χριστιανική ζωή είναι μια ζωή αγώνος ενάντια στις αντιξοότητες. Διεξάγεται ένας συνεχής πόλεμος στον οποίο πολεμάμε με τρομερούς εχθρούς που θα μας κυρίευαν, εκτός αν μας δινόταν η θείκη δύναμη να τους νικήσουμε. Ο Σατανάς, ο Διάβολος, είναι ο μεγάλος Αντίπαλος του Χριστιανού και σύμμαχό του είναι ο κόσμος και η ίδια μας η πεσμένη σάρκα. (Α' Πέτ. 5:8· Ιωάννης 17:14,15· Ρωμ. 7:18) Μιλώντας για τον εαυτό του, ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «Αλλά δαμάζω το σώμα μου και δουλαγωγώ, μήπως εις άλλους κηρύξας εγώ γείνω αδόκιμος.» — Α' Κορ. 9:27

Ο όρος «νίκη» χρησιμοποιείται για να περιγράψει

τη νίκη του Χριστιανού επί του Διαβόλου, επί του κόσμου και επί της δικής μας σάρκας. Το κακό είναι το ίδιο το θεμέλιο του κόσμου, του οποίου ο Σατανάς είναι ο άρχων. Έτσι ο Παύλος μας νουθετεί: «Μη νικάσαι υπό του κακού, αλλά νικά διά του αγαθού το κακόν.» (Ρωμ. 12:21) Ο Ιωάννης μας ενθαρρύνει επίσης: «Διότι παν ο, τι εγεννήθη εκ του Θεού νικά τον κόσμον· και αύτη είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών.» —Α' Ιωάννου 5:4

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ

Ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι ο «δημιουργός» της αγάπης και υπάρχει χορηγός της ανά τους αιώνες. Ο Σατανάς, όμως, είναι ο «δημιουργός» του εγωισμού. Αυτές οι δύο αρχές βρίσκονται σε πόλεμο μεταξύ τους από την πτώση του ανθρώπου. Ο λαός του Θεού —αυτός που τον υπηρετεί πιστά σε κάθε εποχή— παρακινήθηκε από την αγάπη τους γι' αυτόν. Καθοδηγούνται από αυτόν και το Πνεύμα του, ενώ η πλειοψηφία της υπόλοιπης ανθρωπότητας περνάει από ζωή ελεγχόμενη σε μεγάλο βαθμό από την αρχή του εγωισμού.

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόναν και καθ'ομοιωσιν του Θεού, και τα ίχνη αυτής της εικόνας εξακολουθούν να παραμένουν και να εκδηλώνονται με πράξεις καλοσύνης εκ μέρους πολλών. (Γέν. 1:27) Ωστόσο, δεν είναι η περιστασιακή ευγενική πράξη που συνιστά υπέρβαση του κόσμου και του πνεύματός του. Πρέπει να είναι μια μετατροπή από την αρχή του να ζει κανείς για τον εαυτό του σε αυτή του να ζούμε για τον Θεό και να αφιερώνουμε τη ζωή μας στην υπηρεσία του. Λόγω της αμαρτίας, ο «εαυτός» υιοθετήθηκε από την ανθρώπινη οικογένεια ως κυρίαρχο κίνητρο της ζωής. Έχει γίνει τόσο πολύ τρόπος ζωής στον κόσμο που θεωρείται φυσιολογικός. Το συμφέρον ή ιδιοτέλεια είναι

η αρχή που κυβερνά αυτόν τον παρόντα κόσμο, και ο Σατανάς είναι ο «θεός αυτού του κόσμου». —Β' Κορ. 4:4

ΑΓΑΠΑΤΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να εξαλειφθεί ο εγωισμός, και η αρχή της αγάπης που έχει καθιερωθεί σε όλη τη γη ως η κατευθυντήρια αρχή της ζωής, είναι μέσω του σχεδίου σωτηρίας του Θεού. Στον Ιησού, έχουμε το πιο ολοκληρωμένο παράδειγμα αγάπης ως τρόπο ζωής. Όχι μόνο μας έχει δώσει ένα παράδειγμα, αλλά έχει διατάξει στους μαθητές του την επίδειξη αγάπης, λέγοντας: «Μια νέα εντολή σας δίνω, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως εγώ σας αγάπησα». —Ιωάννης 13:34

Αυτό το πνεύμα αγάπης ούτε κατανοήθηκε πλήρως ούτε εκτιμήθηκε από τον πλούσιο νεαρό ηγεμόνα, στον οποίο είπαν να πουλήσει ό,τι είχε και να το δώσει στους φτωχούς, αλλά μετά έφυγε στεναχωρημένος. (Ματθ. 19:16-22· Λουκάς 18:18-23) Ακολουθώντας το νόμο της αυτοσυντήρησης, συσσώρευσε κοσμικά αγαθά στον εαυτό του και δεν ήταν διατεθειμένος να τα μοιραστεί με άλλους. Οι μαθητές ήταν μπερδεμένοι με τις συμβουλές του Ιησού προς τον πλούσιο νεαρό άνδρα, οι οποίες φαινόταν να αντικατοπτρίζουν μια απερίσκεπτη εγκατάλειψη κάθε συμφέροντος, κάθε ιδιοτέλειας.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Τότε ο Πέτρος είπε στον Ιησού: «Ιδού, ημείς αφήκαμεν πάντα και σοι ηκολουθήσαμεν· τι λοιπόν θέλει είσθαι εις ημάς;» (Ματθ. 19:27) Ο Πέτρος υπενθύμισε στον Δάσκαλο ότι ως μαθητές του, είχαν συμμορφωθεί με τους όρους που προσπαθούσε να επιβάλει στον πλούσιο νεαρό άρχοντα. Το όλο τους δεν ήταν τόσο όσο το δικό του, αλλά η αρχή ήταν η ίδια. Έχοντας κάνει αυτή τη

θυσία, φυσικά ήθελαν να μάθουν τι θα μπορούσαν να περιμένουν να πάρουν σε αντάλλαγμα. Η ερώτηση του Πέτρου αποκαλύπτει ότι δεν είχε ακόμη εκτιμήσει το πραγματικό πνεύμα της μαθητείας (ή της θέσεως του μαθητού). Ίσως ήλπιζε ότι θα έπαιρνε κάτι για την τιμή και το κύρος. Αντί να είναι ταπεινός ψαράς, μπορεί να επεδίωκε μια εξέχουσα θέση στη βασιλεία του Μεσσία, για να γίνει ηγεμόνας ή ένας σπουδαίος μεταξύ των ανθρώπων.

Ο Ιησούς απάντησε: «Ο δε Ιησούς είπε προς αυτούς· Αληθώς σας λέγω ότι σεις οι ακολουθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθήση ο Υιός του ανθρώπου επί του θρόνου της δόξης αυτού, θέλετε καθήσει και σεις επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. Και πας όστις αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλάσια θέλει λάβει και ζωήν αιώνιον θέλει κληρονομήσει.» (εδ. 28,29) Δεν πρέπει να πάρουμε τη λανθασμένη ιδέα ή άποψη από αυτό το απόσπασμα ότι ο Κύριος επιθυμεί οι Χριστιανοί να θυσιάζουν τους άλλους. Θα ήταν λάθος να στερήσουμε τις οικογένειές μας από τις απαραίτητες ανέσεις και παροχές. Ωστόσο, αφού γίνει αυτό, το πλεόνασμα είναι του Κυρίου.

ΣΗΚΩΣΤΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΑΣ

Όταν ο Ιησούς ανακοίνωσε στους μαθητές του ότι θα πήγαινε στην Ιερουσαλήμ και ότι περίμενε να τον συλλάβουν εκεί και να τον θανατώσουν, δεν ήθελε να το ακούσει. «Και παραλαβών αυτόν ο Πέτρος κατ' ιδίαν ήρχισε να επιτιμά αυτόν, λέγων· Γενού ίλεως εις σεαυτόν, Κύριε· δεν θέλει γείνει τούτο εις σε. Εκείνος δε στραφείς είπε προς τον Πέτρον· Ύπαγε πίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου είσαι· διότι δεν φρονείς τα του Θεού,

αλλά τα των ανθρώπων.» (Ματθ. 16:22,23) Ο Πέτρος προσπαθούσε να πείσει τον Δάσκαλο ότι έπρεπε να επιτρέψει στο προσωπικό συμφέρον να τον επηρεάσει και να μην πάει στην Ιερουσαλήμ όπου ήξερε ότι τον περίμεναν οι εχθροί του.

Ο Πέτρος προωθούσε άθελά του την υπόθεση του Σατανά, ο οποίος πάντα ενθαρρύνει τους ανθρώπους να βάζουν τον εαυτό τους πρώτο. Εκείνοι του κόσμου, στους οποίους ο Σατανάς είναι ο άρχοντας, σκέφτονται τις περισσότερες φορές πρώτον τον εαυτό τους. Είναι ανοιχτά ο τρόπος ζωής τους, και είναι από τις ημέρες της Εδέμ, αλλά δεν είναι ο τρόπος του Θεού. «Τότε ο Ιησούς είπε προς τους μαθητάς αυτού· Εάν τις θέλη να έλθω πίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού και ας με ακολουθή. Διότι όστις θέλει να σώση την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν· και όστις απολέση την ζωήν αυτού ένεκεν εμού, θέλει ευρεί αυτήν.» —εδ. 24,25

Ο Ιησούς ακόμη και τότε έχανε τη ζωή του θυσιαστικά για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας. Γενικά, στην κοινωνία σήμερα, οι περισσότεροι θεωρούν ανόητο να σκέφτονται οποιονδήποτε άλλον εκτός από τον εαυτό τους. Ωστόσο, ο Ιησούς ήταν ελκυστικός στο μυαλό και την καρδιά του Πέτρου και των άλλων μαθητών στρέφοντας την προσοχή τους στο γεγονός ότι η ζωή τους θα σωθεί με τον τρόπο του Θεού, όχι ακολουθώντας την κοσμική αρχή του «πρώτα ο εαυτός».

Το να νικήσουμε τον κόσμο σημαίνει ότι, ως Χριστιανοί, αντιστεκόμαστε στην αρχή του εγωισμού από την οποία είμαστε περικυκλωμένοι από κάθε πλευρά. Δίνουμε τη ζωή μας ανιδιοτελώς υπηρετώντας τον Θεό, την Αλήθεια και τους αδελφούς. (Φιλ. 3:7,8· Α' Ιωάννου 3:16) Δεν καλούμαστε να είμαστε «εκτός του κόσμου» ή να ζούμε απομονωμένοι από τον κόσμο. (Ιωάννης 17:15)

Αντίθετα, αν και βρισκόμαστε στον κόσμο, πρέπει να παραμείνουμε χωρισμένοι από τις αρχές και τους κανόνες του και να μην επιτρέψουμε στον εαυτό μας να επηρεαστεί από το εγωιστικό του πνεύμα. Η δοκιμασία πάνω μας είναι ότι, ενώ ζούμε και εργαζόμαστε σωματικά στον κόσμο, να μην συμμορφωνόμαστε με το γενικό πνεύμα του, αλλά να συνεχίζουμε να προσπαθούμε να χάσουμε τη ζωή μας για τον αγώνα της θείας αγάπης. —Ρωμ. 12:2

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Μια πλούσια ευλογία περιμένει τους Χριστιανούς κάθε χρόνο καθώς τιμούν την ανάμνηση του θυσιαστικού θανάτου του Κυρίου μας Ιησού. Η λήψη του συμβολικού άρτου και του ποτηριού αντιπροσωπεύει την ιδιοποίηση των οφελών της θυσίας του. (Ματθ. 26:26-29) Έχοντας λάβει έτσι τα οφέλη της λυτρωτικής του θυσίας, χαιρόμαστε για τη θεία χάρη που μας δίνει και θυμόμαστε επίσης το προνόμιό μας για τη θυσία, να «πεθαίνουμε καθημερινά», σαν να λέμε, αρνούμενοι τον εαυτό μας και δίνοντας τη ζωή μας κάνοντας το θέλημα του Θεού. (Α' Κορ. 15:13) Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει εξοστρακισμούς από τον κόσμο, δαπάνες σωματικής δύναμης ή «τραυματισμούς» από εκείνους που μας συκοφάντησαν με τα λόγια τους.

Το δικό μας βάπτισμα είναι ένα βάπτισμα στο θάνατο του Ιησού. «Η αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν; Συνετάφημεν λοιπόν μετ' αυτού διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών διά της δόξης του Πατρός, ούτω και ημείς περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν. Διότι εάν εγείναμεν σύμφυτοι με αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου αυτού, θέλομεν είσθαι και κατά την ομοιότητα της αναστάσεως.» —Ρωμ. 6:3-5

Λάβαμε μια ειδική πρόσκληση να ακολουθήσουμε

τα βήματα του αγαπητού μας Κυρίου. Το να τον «ακολουθήσουμε» σημαίνει ότι οι εμπειρίες μας στον κόσμο θα είναι παρόμοιες με τις δικές του. Ο Ιησούς εξήγησε: «Αληθώς, αληθώς σας λέγω, δεν είναι δούλος ανώτερος του κυρίου αυτού, ουδέ απόστολος ανώτερος του πέμψαντος αυτόν.» (Ιωάννης 13:16) Σε εκείνους που ακολουθούν πιστά τα βήματα του Κυρίου, ακόμα κι αν είναι «μισούμενοι χωρίς αιτία», η υπόσχεση έχει δοθεί: «Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' εμού εν τω θρόνῳ μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνῳ αυτού.» —Αποκ. 3:21

Ένα Άγιο Έθνος

Εδάφιο κλειδί: «Και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ βασίλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον. Ούτοι είναι οι λόγοι, τους οποίους θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ.»
— Έξοδος 19:6

Επιλεγμένα εδάφια:
Έξοδος 18:12-27· 19:1-14

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΤΟΥ
Ισραήλ ιδρύθηκε στις υποσχέσεις του Θεού και στις οδηγίες του νόμου του. Ενώ δεν μπορεί να υπάρξει αποτυχία στο σχέδιο του Θεού όπως περιγράφεται στις υποσχέσεις του, η θέση των Ισραηλιτών σε αυτό το σχέδιο, καθώς και η θέση όλων των άλλων

επίσης, εξαρτάται από την υπακοή στο θείο θέλημα. Η ερμηνεία μας για τις υποσχέσεις του Θεού επισημαίνει ότι ο λαός του Ισραήλ θα χωριζόταν από όλα τα άλλα έθνη. «Τώρα λοιπόν εάν τωόντι υπακούσητε εις την φωνήν μου, και φυλάξητε την διαθήκην μου, θέλετε είσθαι εις εμέ ο εκλεκτός από πάντων των λαών· διότι ιδική μου είναι πάσα η γή· και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ βασίλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον. Ούτοι είναι οι λόγοι, τους οποίους θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ.» —Έξοδος. 19:5,6

Ήταν προφανώς στην πρόνοια του Θεού ότι ο Ιέθρο, ο πεθερός του Μωυσή, έδωσε στον μεγάλο νομοθέτη τις επίκαιρες συμβουλές που περιέχονται στην πρώτη ενότητα του σημερινού μαθήματος. (Έξοδος

18:12-18) Ο Μωυσής ήταν ένας σκληρός και ακούραστος εργάτης. Ήταν πολύ πρόθυμος να δώσει τη ζωή του για τα αδέρφια του, αλλά ο πεθερός του, παρατηρώντας την κατάσταση από αδιάφορη σκοπιά, μπορούσε να δει όχι μόνο ότι ο Μωυσής εξαντλούνταν άσκοπα από την προσπάθειά του να ακούσει και να κρίνει πάνω σε όλες τις μικρές υποθέσεις τους, αλλά και ότι ο ίδιος ο λαός δεν εξυπηρετούνταν αποτελεσματικά. Η δουλειά ήταν απλώς υπερβολική για να την φροντίσει σωστά ένα άτομο.

Ο Ιέθρο ήταν προφανώς άνθρωπος με σοφία και υψηλές δίκαιες αρχές, όπως αποκαλύπτεται στις συμβουλές του στον Μωυσή. Συμβούλεψε τον γαμπρό του για να διορίσει «ικανούς άντρες»—ηγεμόνες ή δικαστές—σε διάφορους αριθμούς Ισραηλιτών και νουθέτησε ότι αυτοί είναι άνθρωποι αρχών, όχι εγωιστές ή ιδιοτελείς. Ο Ιέθρο συνειδητοποίησε, όπως σίγουρα πρέπει να το γνώριζε ο Μωυσής, ότι όσοι διατηρούσαν άδικες αρχές, θα επεδίωκαν τα δικά τους συμφέροντα πριν από εκείνα του λαού στον οποίο κυβερνούσαν. Οποιοσδήποτε τέτοιου χαρακτήρα θα ήταν κατάρρα για το έθνος παρά ευλογία. —εδ. 19-27

Αυτοί οι «ικανοί άνδρες» στο Ισραήλ υπηρέτησαν τον λαό υπό την καθοδήγηση του Μωυσή. Η υπέρτατη πρόνοια του Θεού στην επιλογή τους φαίνεται από την πολύ σημαντική υπηρεσία που έκαναν σε σχέση με την απονομή του Νόμου. Όταν ο Μωυσής έλαβε τον Νόμο από τον Θεό, με την οδηγία να κοινοποιηθεί στον λαό, κάλεσε αυτούς τους πρεσβυτέρους, ή αντιπροσώπους να μαζευτούν όλοι μαζί. Τους έδωσε τις λεπτομέρειες του Νόμου του Θεού, ώστε να αποκτήσουν την απαραίτητη κατανόηση για να διδάξουν πρώτα και μετά να κρίνουν σωστά τον λαόν. Όλα αυτά θα ήταν ένα σχεδόν ατελείωτο έργο για τον Μωυσή για να το εκτελέσει μόνος του.

Εξακόσιες χιλιάδες Ισραηλινοί άνδρες ενήλικης

ηλικίας έφυγαν από την Αίγυπτο. (Έξοδος 12:37) Αυτό θα σήμαινε συνολικά πιθανώς ενάμιση εκατομμύριο, μετρώντας γυναίκες και παιδιά. Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τα προβλήματα που θα συναντούσε ένα άτομο στην προσπάθεια, χωρίς βοήθεια, να διδάξει ένα τέτοιο πλήθος με το Νόμο του Θεού. Δεν υπήρχαν έντυπες σελίδες, ραδιόφωνα, τηλεόραση, κινητά τηλέφωνα ή Διαδίκτυο — καμία από τις σύγχρονες μεθόδους επικοινωνίας. Είναι προφανές, πράγματι, ότι ο Μωυσής είχε μια καλά οργανωμένη ομάδα ανδρών στους οποίους μπορούσε να αναθέσει το σημαντικό καθήκον για να μεταδώσει στον λαόν τις απαραίτητες λεπτομέρειες για τον Νόμο, όπως τον είχε λάβει από τον Θεό στο Όρος Σινά. Σε απάντηση, ο λαός είπε ότι θα πράξει όλα όσα είπεν ο Κύριος. — Έξοδος. 19:8 ■

Το ιερόν του Θεού

Εδάφια κλειδιά: «Και ας κάμωσιν εις εμέ αγιαστήριον (ιερόν), διά να κατοικώ μεταξύ αυτών. Κατά πάντα όσα εγώ δεικνύω προς σε, κατά το παράδειγμα της σκηνής, και κατά το παράδειγμα πάντων των σκευών αυτής, ούτω θέλετε κάμει.»
— Έξοδος 25: 8,9

Επιλεγμένα εδάφια:
Έξοδος κεφάλαια 25 με 27

ΟΙ ΟΛΗΓΙΕΣ ΠΟΥ δόθηκαν στον Μωσή για την οικοδόμηση της Σκηνής του Μαρτυρίου βρίσκονται στα κεφάλαια 25-27 της Εξόδου και την αφήγηση της εκτελέσεως των εργασιών βρίσκεται στα κεφάλαια 35-40. Η ίδια η Σκηνή του Μαρτυρίου -τα Άγια και τα Άγια των Αγίων— επρόκειτο να αποτελούν ένα «ιερόν» σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού.

Κατασκευάστηκε από μια σειρά ξύλινων σανίδων σιτίμ [ακακίας] επικαλυμμένων με χρυσό, τοποθετημένων στην άκρη σε υποδοχές από ασήμι και στερεωμένων μεταξύ τους σταθερά με ράβδους από το ίδιο ξύλο, επίσης καλυμμένες με χρυσό. — Έξοδος. 26:15-30

Με βάση το κατά προσέγγιση μήκος ενός «πήκου» που είναι 18 ίντσες, η δομή ήταν δεκαπέντε πόδια πλάτος, δεκαπέντε πόδια ύψος και σαράντα πέντε πόδια μήκος και άνοιγε στο μπροστινό ή στο ανατολικό άκρο. Καλυπτόταν από ένα μεγάλο λευκό λινό ύφασμα, συνυφασμένο με φηγούρες χερουβείμ σε μπλε, μοβ και

κόκκινο χρώμα. (εδ. 1-3) Το ανοιχτό άκρο, ή το μπροστινό μέρος της κατασκευής, έκλεινε με μια μεγάλη κουρτίνα (παραπέτασμα) από παρόμοιο υλικό με το ύφασμα επικάλυψης και ονομαζόταν η «Πύλη», ή πρώτα το «Πέπλον». (εδ. 36,37) Ένα άλλο ύφασμα από το ίδιο υλικό, παρόμοιο υφαντό με φιγούρες χερουβείμ, που ονομαζόταν το «Πέπλον», κρεμόταν έτσι ώστε να χωρίζει τη Σκηνή του Μαρτυρίου σε δύο διαμερίσματα. (εδ. 31-33) Το πρώτο ή μεγαλύτερο διαμέρισμα, πλάτους δεκαπέντε ποδιών και μήκους τριάντα ποδιών, ονομαζόταν «τα Άγια». Το δεύτερο ή πίσω διαμέρισμα, πλάτους δεκαπέντε ποδιών και μήκους δεκαπέντε ποδιών, ονομαζόταν «τα Άγια των Αγίων». Αυτά τα δύο διαμερίσματα αποτελούσαν την ίδια τη Σκηνή του Μαρτυρίου. Πρόσθετα καλύμματα υψώθηκαν πάνω από τη Σκηνή για κάλυμμα. Το ένα ήταν φτιαγμένο από ύφασμα κασμίρι ή τρίχες κατσίκας, το άλλο από δέρματα κριαριού βαμμένα κόκκινα και το ανώτερο κάλυμμα από δέρματα φώκιας, που βοηθούσε στην απώθηση του νερού. —εδ. 7,14

Η Σκηνή του Μαρτυρίου που ο Θεός είχε διατάζει τον λαό του Ισραήλ να χτίσει στην έρημο, μαζί με όλες τις θρησκευτικές τους ακολουθίες και τελετές που σχετίζονται με αυτήν, ήταν, δηλώνει ο Απόστολος Παύλος, μια «σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθουν». (Εβρ. 10:1· 8:5· Κολ. 2:16,17) Αυτές οι τελετές που οι Ισραηλίτες αναγκάστηκαν να επαναλαμβάνουν χρόνο με το χρόνο, υποδήλωναν «καλύτερες θυσίες», με επίκεντρο τον Ιησού, οι οποίες θα εισαχθούν την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του. (Εβρ. 9:19-24) Αυτά θα έφερναν αιώνια σωτηρία όχι μόνο για το Ισραήλ, αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας. —Α' Τιμ. 2:5,6

Θα πρέπει να γίνει αντιληπτό πόσο προσεκτικά

καθοδήγησε και κατηύθυνε ο Θεός όλες τις λεπτομέρειες της κατασκευής της Σκηνής του Μαρτυρίου. Ανέβασε τον Μωυσή στο όρος και του έδωσε συγκεκριμένες οδηγίες σχετικά με κάθε μέρος και τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να γίνει. «Και πρόσεχε να κάμης κατά τον τύπον αυτών τον δειχθέντα εις σε επί του όρους.» (Εβρ. 8:5· Έξοδος 25:40) Όλες οι λεπτομέρειες που δόθηκαν στους Ισραηλίτες από τον Θεό μέσω του Μωυσή σχετικά με την οικοδόμηση του «ιερού» του Θεού έπρεπε να εκτελεστούν ακριβώς σύμφωνα με τις θεϊκές οδηγίες. Ο κόσμος έπρεπε να γνωρίζει ιδιαίτερα αυτά τα πράγματα, ώστε να μην είναι απρόσεκτοι και να τιμωρούνται αυστηρά για οποιαδήποτε παράβαση.

Πόσο ευγνώμονες είμαστε που όλες αυτές οι διατάξεις έδειχναν προς τα εμπρός τον Ιησού, τον «λειτουργόν των αγίων και της σκηνής της αληθινής, την οποίαν κατεσκεύασεν ο Κύριος, και ουχί άνθρωπος». — Εβρ. 8:2 ■

Καθιερώθηκε η Ιεροσύνη

Εδάφια κλειδιά: «Και θέλεις ζώσει αυτούς με ζώνας, τον Ααρών και τους υιούς αυτού, και θέλεις περιθέσει εις αυτούς μιτρίδια, και η ιερατεία θέλει είσθαι εις αυτούς κατά νόμον παντοτεινόν· και θέλεις καθιερώσει τον Ααρών και τους υιούς αυτού.»
— Έξοδος 29:9

Επιλεγμένα εδάφια:
Έξοδος 29:1-9, 35-37

ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ Βιβλίου της Εξόδου ασχολείται με την ανέγερση της Σκηνής του Ισραήλ. Ο Θεός διέταξε να κατασκευαστεί πλήρως μέχρι την πρώτη ημέρα του θρησκευτικού έτους, που ήταν περίπου δώδεκα μήνες μετά την αναχώρηση των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο. Ενημέρωσε επίσης τον Μωσή πού έπρεπε να τοποθετηθεί κάθε ένα από τα έπιπλα αυτής. —Έξοδος. 40:1-8

Ως πιστός υπηρέτης του Θεού, ο Μωσής εκτέλεσε τις εντολές που έλαβε ακριβώς όπως του είχαν υποδείξει. (εδ. 16-33) Η Αγία Γραφή μας πληροφορεί ότι η ορατή Σκηνή του Μαρτυρίου που σχετίζεται με το κέντρο λατρείας του Ισραήλ απεικόνιζε ουράνιες πραγματικότητες που αφορούν την παρούσα εκκλησία της Εποχής του Ευαγγελίου καθώς και ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια στο μέλλον. —Εβρ. 9:23-28· Αποκ. 21:1-5

Επιπλέον, δόθηκαν οδηγίες για το χρίσμα του Ααρών και των γίων του για να διακονούν στη αξίωμα

του ιερέως εν σχέσει με τη Σκηνή του Μαρτυρίου. Σε αυτές τις οδηγίες περιλαμβάνονταν λεπτομέρειες σχετικά με την τελετή αγιασμού και τα εγκαίνια του ιερατείου του Ισραήλ. —Έξοδος. 40:13-15; Λευ. κεφάλαια 8 και 9

Μια λεπτομερής τελετή χρησιμοποιήθηκε, υπό την καθοδήγηση του Θεού, σε σχέση με την τοποθέτηση στο αξίωμα του ιερατείου του Ισραήλ. Εφόσον ο Απόστολος λέει ότι οι διατάξεις με τον Ισραήλ ήταν μια «σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθουν», δικαιολογούμαστε όταν αντλούμε μαθήματα από αυτή την υπηρεσία αφιερώματος που μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε πληρέστερα ακριβώς τι σημαίνει πραγματικά να είσαι μαθητής του Κυρίου, του μεγαλύτερου ιερέα της τάξεως του Μελχισεδέκ. —Εβρ. 10:1· 5:5,6

Η τελετή αγιασμού του Ααρών και των γιων του διήρκεσε επτά ημέρες. (Λευιτ. 8:33) Ο αριθμός επτά χρησιμοποιείται στη Βίβλο για να αντιπροσωπεύει το σύνολο ή την πληρότητα αυτού για το οποίο ισχύει. Επομένως, οι επτά ημέρες του καθαγιασμού, θα απεικονίζουν πολύ έντονα το γεγονός ότι η καθιέρωση του Ιησού, του μεγαλύτερου αρχιερέα, και των μαθητών του, των υποιερέων, είναι κάτι που περιλαμβάνει κάθε πτυχή της ζωής, και ότι συνεχίζεται μέχρι το τέλος—ακόμη και για πάντα.

Όπως έχει ήδη σημειωθεί, οι ιερείς του Ισραήλ ήταν εκείνοι μέσω των οποίων ο Θεός μοίραζε τις ευλογίες του στον Ισραήλ και τους κατηύθυνε στα πράγματα που αφορούσαν τον εαυτό του. Έτσι, τα μελλοντικά μέλη του μεγαλύτερου ιερατείου των Μελχισεδέκ, εξ ολοκλήρου αφοσιωμένων στον Θεό, πρέπει επίσης να συνειδητοποιήσουν και να εκτιμήσουν τον αιώνιο σκοπό του Θεού να τα καλέσει σε αυτή την ευνοϊκή θέση. Θυσιάζοντας πιστά τα δικά τους

συμφέροντα για να αναπτύξουν τις ιδιότητες της αγάπης, του ελέους, της υπομονής και όλων των άλλων καρπών του Πνεύματος, αυτά θα γίνουν μέρος της «βασιλικής ιερωσύνης», η οποία θα απονέμει τις ευλογίες σε όλη την ανθρωπότητα στην επερχόμενη βασιλεία του Θεού.

«11 Εάν λοιπόν η τελειότης υπήρχε διά Λευϊτικής ιερωσύνης· διότι ο λαός επ' αυτής έλαβε τον νόμον· τις χρεία πλέον να εγερθή άλλος ιερεύς κατά την τάξιν Μελχισεδέχ, και ουχί να λέγεται κατά την τάξιν Ααρών; 12 Διότι μετατιθεμένης της ιερωσύνης, εξ ανάγκης και νόμου μετάθεσις γίνεται. 13 Επειδή εκείνος, περί του οποίου λέγονται ταύτα, άλλης φυλής μετείχεν, εξ ης ουδείς επλησίασεν εις το θυσιαστήριον. 14 Επειδή είναι πρόδηλον ότι εξ Ιούδα ανέτειλεν ο Κύριος ημών, εις την οποίαν φυλήν ο Μωϋσής ουδέν περί ιερωσύνης ελάλησε. 15 Και περισσότερον έτι κατάδηλον είναι, διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται άλλος ιερεύς, 16 όστις δεν έγεινε κατά νόμον σαρκικής εντολής αλλά κατά δύναμιν ζωής ατελευτήτου· 17 διότι μαρτυρεί λέγων ότι Συ είσαι ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.»
—Εβρ. 7:11-17 ■

Οσμή ευωδίας προς τον Κύριον

Εδάφια κλειδιά: «Τα δε εντόσθια αυτού και τους πόδας αυτού θέλουνσι πλύνει με ύδωρ· και θέλει καύσει ο ιερεύς τα πάντα επί του θυσιαστηρίου· ολοκαύτωμα είναι, θυσία γινομένη διά πυρός εις οσμήν ευωδίας προς τον Κύριον.»
— *Λευιτικόν 1:9*

Επιλεγμένα εδάφια:
Λευιτικόν 1:1-17

τη γλώσσα, ο Παύλος γυρίζει το μυαλό μας στις λειτουργίες της Σκηνής του Ισραήλ, όπου, σε σχέση με τις τελετές της, έκαιγαν θυμίαμα πάνω στο Χρυσό Θυσιαστήριο στα Άγια, η οσμή του οποίου διεΐσδυε πέρα από το δεύτερο πέπλο στα Άγια των Αγίων. Οι οδηγίες για αυτήν την πράξη δήλωναν ότι έπρεπε να υπάρξει «αιώνιο θυμίαμα ενώπιον του ΚΥΡΙΟΥ σε όλες τις γενεές σας». —Εξ. 30:1-8

Οι οδηγίες που διέπουν τις υπηρεσίες του Tabernacle ήταν πολύ ακριβείς. Την Ημέρα της Εξιλέωσης του Ισραήλ, ο Ααρών, ο αρχιερέας, μετέφερε το αίμα των

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ που δείχνει η όσφρηση χρησιμοποιείται στις Γραφές για να μεταφέρει τη σκέψη της θυσίας και της αφοσίωσης. Στο εδάφιο Εφεσίους 5:2, ο απόστολος λέει: «Και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και θυσίαν εις τον Θεόν εις οσμήν ευωδίας.» Με αυτή

θυσιών της προσφοράς για την αμαρτία στα Άγια των Αγίων για να ραντίσει το Ιλαστήριον. Ωστόσο, πριν γινόταν αυτό, ήταν απαραίτητο να καεί πρώτα θυμίαμα στο Χρυσό Θυσιαστήριο, προκειμένου ο καπνός και η μυρωδιά του να διαπεράσουν τα Άγια των Αγίων πριν περάσει ο Ααρών κάτω από το πέπλο. Αν δεν γινόταν αυτό, θα πέθαινε καθώς έμπαινε στα Άγια των Αγίων. (Λευ. 16:11-14) Ο καπνός και η μυρωδιά του θυμιάματος ήταν απόδειξη ότι το έργο της θυσίας είχε εκτελεστεί σωστά και ήταν αποδεκτό από τον Θεό.

Οι θυσίες ζώων που καίγονταν στο Χάλκινο Θυσιαστήριο θεωρούντο επίσης ως «οσμή ευωδίας προς τον Κύριον», όπως φαίνεται στο εδάφιο-κλειδί μας και στο πλαίσιο του. (Λευ.1:5-9) Οι προσφορές κρέατος ή σιτηρών, όταν καίγονταν στο θυσιαστήριο σύμφωνα με τις οδηγίες του Κυρίου, θεωρούνταν παρομοίως «οσμή ευωδίας». —Λευ. 2:1-9

Οι προηγούμενες τελετές του Ισραήλ που θεωρούνταν ως «γλυκιά μυρωδιά» έδειχναν με διάφορους τρόπους τη διακονία, την υπακοή και τη θυσία του Ιησού, η οποία ανέβηκε «εις τον Θεόν εις οσμήν ευωδίας» (Εφεσ. 5:2) Οι αφιερωμένοι ακόλουθοι του Κυρίου προσκαλούνται επίσης να θυσιάσουν και να βαπτιστούν στο θάνατο του Ιησού. (Ρωμ. 12:1· 6:3,4) Το έργο της θυσίας του Χριστιανού κατευθύνεται ιδιαίτερα για λογαριασμό των συναδέλφων του «σώματος του Χριστού». —Α' Κορ. 12:12-14,27

Στο εδάφιο Φιλιπησίους 4:18, ο Απόστολος Παύλος, αναφερόμενος στην απόδειξη της θυσίας εκ μέρους της εκκλησίας των Φιλίππων όταν του έστειλε ένα δώρο ενώ βρισκόταν στη φυλακή στη Ρώμη, το αναφέρει ως «οσμήν ευωδίας, θυσίαν δεκτήν, ευάρεστον εις τον Θεόν». Εδώ έχουμε την εξουσία του ίδιου του

Παύλου για την εφαρμογή των μαθημάτων της Σκηνής του Ισραήλ στην Εκκλησία. Δείχνει, επιπλέον, ότι ο Θεός δοκιμάζει την ειλικρίνεια της αφοσίωσής μας σε αυτόν όταν εξετάζει αν καταβάλλουμε μια ολόψυχη θυσία στην υπηρεσία μας ο ένας προς τον άλλον.

Ο συμβολισμός της όσφρησης θα πρέπει να μας βοηθήσει να διακρίνουμε μεταξύ της αληθινής αφοσίωσης στον Θεό και της απλής αφοσίωσης. Όπου δεν μπορούμε να εντοπίσουμε καμία «οσμή» θυσίας, μπορεί κάλλιστα να αναρωτηθούμε πόσο βαθιά η Αλήθεια έχει καταλάβει την πνευματική μας ζωή. Το όραμά μας για την Αλήθεια πρέπει να αποκαλύπτει το προνόμιο της θυσίας και της υπηρεσίας για λογαριασμό άλλων και η αφοσίωση της καρδιάς μας στον Κύριο θα πρέπει να μας κάνει να δώσουμε γρήγορα τη ζωή μας για να ευλογηθούν οι άλλοι. Έτσι, η γλυκιά μυρωδιά της αφοσίωσής μας θα είναι έντονη. — Κάτα Ιωάννην 15:13· Α' Ιωάννου 4:7-11 ■

Η Ημέρα της Εξιλεώσεως

Εδάφια κλειδιά: «Και
τούτο θέλει είσθαι εις
εσάς νόμιμον αιώνιον· εις
τον έβδομον μήνα, την
δεκάτην του μηνός,
θέλετε ταπεινώσει τας
ψυχάς σας και δεν θέλετε
κάμει ουδέν έργον...διότι
εν τη ημέρα ταύτη ο
ιερεύς θέλει κάμει
εξιλέωσιν διά σας, διά να
σας καθαρίση, ώστε να
ήσθε καθαροί από πασών
των αμαρτιών υμών
ενώπιον του Κυρίου.»
— Λευιτικόν 16:29,30

Επιλεγμένα εδάφια:
Λευιτικόν 16:2-9,11-
19,27-34

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ μάθημα
αφορά τις υπηρεσίες της
Σκηνής του Μαρτυρίου που
πραγματοποιούνταν την
ετήσια Ημέρα του
Εξιλέωσης του Ισραήλ,
όπως καταγράφεται στο
16ο κεφάλαιο του
Λευιτικού. Αυτή η πολύ
σημαντική λειτουργία
ελάμβανε χώρα τη δέκατη
ημέρα του έβδομου μήνα
του εβραϊκού θρησκευτικού
έτους. Θεωρείτο η πιο
επίσημη περίσταση
ολόκληρου του έτους, η
ημέρα κατά την οποία ο
αρχιερέας εισερχόταν στα
Άγια των Αγίων—το
ενδότερο διαμέρισμα της

Σκηνής του Μαρτυρίου—για να κάνει εξιλέωση για τις
αμαρτίες του έθνους. Για να πραγματοποιήσει τις
λειτουργίες αυτής της ιδιαίτερης ημέρας, ο αρχιερέας, ο
Ααρών, δεν ήταν ντυμένος με τα συνηθισμένα «ενδύματα
δόξας και ομορφιάς», αλλά με ενδύματα θυσίας, που
ήταν από λευκό λινό. —Έξοδος. 28:2-39· Λευ. 16:4

Ο Ααρών ελάμβανε εντολή να προμηθευτεί έναν ταύρο και έναν τράγο για τις εξιλεωτικές θυσίες. Ο ταύρος εδίδετο από τον ίδιο τον Ααρών και επρόκειτο να θανατωθεί στην Αυλή της Σκηνής του Μαρτυρίου ως προσφορά αμαρτίας για τον ίδιο και τον οίκον του. Το λίπος από τον ταύρο επρόκειτο να καεί πάνω στο Θυσιαστήριο. Λόγω της μεγάλης ποσότητας λίπους ενός ταύρου, πρέπει να καιγόταν με μανία και να παρήγε ένα πυκνό σύννεφο καπνού που αναδύοταν στη θέα αυτών που ήταν έξω. —Λευ. 16:3,5,6,25

Τότε ο Ααρών γέμιζε ένα θυμιατήρι με αναμμένα κάρβουνα που είχαν πάρει από τη φωτιά στο μεγάλο Χάλκινο Βωμό και το μετέφερε, μαζί με γλυκό θυμίαμα, στα Άγια, το πρώτο διαμέρισμα της Σκηνής του Μαρτυρίου. Το θυμιατήρι επρόκειτο να τοποθετηθεί στην κορυφή του Χρυσού Θυσιαστηρίου και το λιβάνι να ραντιστεί πάνω του για να παραγάγει έναν καπνό γλυκού αρώματος, ο οποίος εισχωρούσε πέρα από το δεύτερο πέπλο στα Άγια των Αγίων. Όταν αυτό γινόταν σχολαστικά, ο Ααρών μπορούσε να εισέλθει με ασφάλεια στα Άγια των Αγίων και να προχωρήσει στην τελική πράξη της εξιλέωσης. Εκεί ράντιζε το αίμα του ταύρου πάνω και μπροστά από το Ιλαστήριον. —εδ. 12-14

Έξω από τη Σκηνή, πέρα από το στρατόπεδο που το περιέβαλλε, επρόκειτο να γίνει άλλη μια φωτιά. Εκεί έπρεπε να καούν τα άθλια μέρη του ταύρου —το δέρμα, η σάρκα και οι κοπριές. Αυτή η σκηνή ήταν ανοιχτή στη θέα όλων των Ισραηλιτών που στρατοπέδευαν γύρω από τη Σκηνή του Μαρτυρίου και τη ξεχώριζε έντονα από τις άλλες ουσιαστικές τελετουργίες της Ημέρας του Εξιλέωσης, οι οποίες σκιάζονταν από τα λινά παραπετάσματα που περιέβαλλαν την Αυλή της Σκηνής του Μαρτυρίου και την περικλείστη φύση των Αγίων και

των Αγίων των Αγίων. Έτσι ολοκληρωνόταν η προσφορά του ταύρου. —εδ. 27

Στη συνέχεια προσφερόταν ο τράγος για προσφορά αμαρτίας. Επρόκειτο να ληφθεί από τον λαό του Ισραήλ για αυτόν τον σκοπό και να παρουσιαστεί ενώπιον του Κυρίου στη θύρα της Σκηνής του Μαρτυρίου. Ο τράγος του Κυρίου σφαγιαζόταν στην Αυλή της Σκηνής του Μαρτυρίου και το αίμα του μεταφερόταν στα Άγια των Αγίων και ραντιζόταν με τον ίδιο τρόπο που είχε γίνει με το αίμα του ταύρου. Το δέρμα, η σάρκα και οι κοπριές του καίγονταν επίσης έξω από το στρατόπεδο του Ισραήλ. —εδ. 15,27

Ο Παύλος έγραψε ότι «ταύτα δε πάντα εγίνοντο εις εκείνους παραδείγματα, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών». Ήταν μια «σκιά των μελλόντων αγαθών» και των «καλύτερων θυσιών», με επίκεντρο τον Ιησού. —Α' Κορ. 10:11· Εβρ. 10:1· Εβρ. 9:23

* * *

Η Μεταστροφή του Σαούλ

«Ενὼ δε πορευόμενος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Λαμασκόν, ἐξαίφνης ἤστραψε περὶ αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν πρὸς αὐτόν· Σαούλ, Σαούλ, τι με διώκεις;»

— Πράξεις 9:3,4 —

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ του Λουκά και οι Πράξεις των Αποστόλων γράφτηκαν και τα δύο από τον Λουκά. (Λουκάς 1:3,4· Πράξεις 1:1) Από τη συγγραφή του μαθαίνουμε τα περισσότερα από όσα είναι τώρα διαθέσιμα για τη ζωή και την πρώιμη διακονία του Σαούλ, του οποίου το όνομα άλλαξε σε Παύλο όταν άρχισε το ιεραποστολικό του έργο. —Πράξεις 13:9

Μάθαμε για πρώτη φορά για τον Σαούλ την εποχή που ο Στέφανος —που θεωρούνταν ο πρώτος χριστιανός μάρτυρας— λιθοβολήθηκε μέχρι θανάτου. Η περιγραφή καταγράφηκε από τον Λουκά, ο οποίος έγραψε: «Και οι μάρτυρες απέθεσαν τα ιμάτια αυτών εις τους πόδας νεανίου τινός ονομαζομένου Σαύλου.» (Πράξεις 7:58,59) Αυτός ο υπερβολικά ζηλωτής Φαρισαίος συμμετείχε πρόθυμα στον θάνατο του νεαρού Στέφανου φρουρώντας τα ρούχα εκείνων που πετούσαν τις πέτρες που του αφαίρεσαν τη ζωή.

Ο Λουκάς γράφει περαιτέρω: «Ο δε Σαύλος ήτο σύμφωνος εις τον φόνον αυτού. Και ἐγένεεν εν εκείνη τη ημέρα διωγμός μέγας κατά της εκκλησίας της εν

Ιεροσολύμοις και πάντες διεσπάρησαν εις τους τόπους της Ιουδαίας και Σαμαρείας, πλην των αποστόλων. Ἐφεραν δε τον Στέφανον εις τον τάφον ἄνδρες ευλαβεῖς και ἑκάμον θρήνον μέγαν ἐπ’ αὐτόν. Ο δε Σαῦλος ἐκακοποιεῖ την ἐκκλησίαν, ἐμβαίνων εις πᾶσαν οἰκίαν και σύρων ἄνδρας και γυναῖκας, παρέδιδεν εις την φυλακὴν.» —Πράξεις 8:1-3

Αναμφίβολα, ο Σαούλ εἶχε ἕναν ἰδιαίτερο λόγο που ἤθελε να ταξιδέψει στη Δαμασκό. Με τον λανθασμένο ζήλο του, δεν ικανοποιήθηκε να περιορίσει τη δραστηριότητά του ἐναντίον των μελών της Πρώιμης Ἐκκλησίας στην Ἱερουσαλήμ, και προσπάθησε να καταδιώξει μερικούς ἀπὸ αὐτοὺς που μπορεῖ να εἶχαν δραπετεύσει. «Ο δε Σαῦλος, πνέων ἐτι ἀπειλὴν και φόνον κατὰ των μαθητῶν του Κυρίου, ἤλθε προς τον ἀρχιερέα και ἐζήτησε παρ’ αὐτοῦ ἐπιστολὰς εις Δαμασκὸν προς τας συναγωγὰς, ὅπως εἴαν εὖρη τινὰς ἐκ της οδοῦ ταύτης, ἄνδρας τε και γυναῖκας, φέρη δεδεμένους εις Ἱερουσαλήμ.» —Πράξεις 9:1,2.

ΕΝΑ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ ΦΩΣ

Καθὼς βρισκόταν στο δρόμο για τη Δαμασκό με τους συνταξιδιώτες του, τυφλώθηκε ξαφνικά ἀπὸ ἕνα λαμπρό φως ἀπὸ τον οὐρανό. «Και ἐπέσε στη γη, και ἄκουσε μια φωνή να του λέει: Σαούλ, Σαούλ, γιατί με διώκεις; ... Και ἐκεῖνος τρέμοντας και ἐκπληκτος εἶπε: Κύριε, τι θέλεις να κάνω;» —Πράξεις 9:3-6

Ὅταν ο Σαούλ κατάλαβε ὅτι αὐτός που τον ἀντιμετώπιζε ἦταν ο Κύριος Ἰησοῦς στον ὁποῖο ἐναντιωνόταν, φοβήθηκε πολὺ και μπερδεύτηκε. «Οι δε ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτόν ἴσταντο ἄφωνοι, ἀκούοντες μὲν την φωνήν, μηδένα ὁμως βλέποντες Ἐσηκώθη δε ο Σαῦλος ἀπὸ της γῆς, και ἔχων ἀνεωγμένους τους οφθαλμούς αὐτοῦ δεν ἐβλέπεν οὐδένα· και χειραγωγούμενος

αυτόν εισήγαγον εις Δαμασκόν. Και ήτο τρεῖς ημέρας χωρίς να βλέπη, και δεν έφαγεν ουδέ έπιεν.» —εδ. 7-9

Ο ΣΑΟΥΛ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟΝ ΑΝΑΝΙΑ

Ως αποτέλεσμα αυτής της πολύ δυνατής και ταπεινωτικής εμπειρίας, ο Σαούλ είχε μια πλήρη αλλαγή καρδιάς. Έχασε τον λανθασμένο ζήλο, την αυτοπεποίθηση και τη σιγουριά του. Την ώρα που συνέβη αυτό το περιστατικό, υπήρχε ένας μαθητής στον οποίο ο Κύριος είχε ήδη εμφανιστεί σε όραμα, και του έδωσε εντολή να πάει στον Σαούλ. «Ήτο δε τις μαθητής εν Δαμασκώ Ανανίας ονομαζόμενος, και είπε προς αυτόν ο Κύριος δι' οράματος· Ανανία· Ο δε είπεν· Ιδού εγώ, Κύριε. Και ο Κύριος είπε προς αυτόν· Σηκωθείς ύπαγε εις την οδόν την ονομαζομένην Ευθείαν και ζήτησον εν τη οικία του Ιούδα τινά Σαύλον ονομαζόμενον Ταρσέα· διότι ιδού, προσεύχεται, και είδε δι' οράματος άνθρωπον Ανανίαν ονομαζόμενον ότι εισήλθε και έθεσεν επ' αυτόν την χείρα, διά να αναβλέψη.» —Πράξεις 10-129

Οι προσευχές του Σαούλ δεν πέρασαν απαρατήρητες. Διαβάζουμε περαιτέρω: «Απεκρίθη δε ο Ανανίας· Κύριε, ήκουσα από πολλών περί του ανδρός τούτου, όσα κακά έπραξεν εις τους αγίους σου εν Ιερουσαλήμ· και εδώ έχει εξουσίαν παρά των αρχιερέων να δέση πάντας τους επικαλουμένους το όνομά σου. Είπε δε προς αυτόν ο Κύριος· Ύπαγε, διότι ούτος είναι σκεύος εκλογής εις εμέ, διά να βαστάση το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων και των υιών Ισραήλ· επειδή εγώ θέλω δείξει εις αυτόν όσα πρέπει να πάθη υπέρ του ονόματός μου.» —εδ. 13-16

ΤΕΛΟΣ Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Αυτό το επεισόδιο στη ζωή του Σαούλ συνέβη περίπου ένα χρόνο πριν τελειώσει η αποκλειστική εύνοια

του εβραϊκού λαού. Με αυτά τα λόγια στον Ανανία, ο Κύριός μας έδωσε μια από τις πρώτες άμεσες ενδείξεις ότι οι Εθνικοί θα προσκαλούνταν σύντομα να συμμετάσχουν στο πνευματικό σώμα του Χριστού. Ο Ανανίας έκανε όπως του είχαν υποδείξει. «Υπήγε δε ο Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθέσας επ' αυτόν τας χείρας είπε· Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο Ιησούς όστις εφάνη εις σε εν τη οδώ καθ' ην ήρχου, διά να αναβλέψης και να πλησθής Πνεύματος Αγίου.» —Πράξεις 9:17

Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτο ότι ο Ανανίας χαιρέτησε τον τυφλό Σαούλ με τα λόγια: «Αδελφέ Σαούλ». Η όρασή του αποκαταστάθηκε αμέσως και βαπτίστηκε στον Χριστό. (εδ. 18) Έχοντας μείνει χωρίς φαγητό για τρεις μέρες και νύχτες, έφαγε και ενδυναμώθηκε, και έμεινε με τους μαθητές στη Δαμασκό για πολλές μέρες ακόμα. Στη συνέχεια ο Λουκάς μας πληροφορεί: «Ευθύς εκήρυττεν εν ταις συναγωγαίς τον Χριστόν ότι ούτος είναι ο Υιός του Θεού.» —19,20 Πόσο αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι εκείνοι οι Χριστιανοί στη Δαμασκό, για τους οποίους είχε έρθει για να τους πάει πίσω βίαια στην Ιερουσαλήμ, όπου ήταν πιθανόν να σκοτωθούν, τώρα πια συμμετείχε αυτός στη κήρυξη του Ευαγγελίου του Χριστού!

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ

Την εποχή που ο Λουκάς έγραψε αυτή την αφήγηση, δεν έδωσε λεπτομέρειες σχετικά με το πώς ο Σαούλ έχει αποκτήσει την πολύ βαθιά κατανόησή του για τις Γραφές. Ωστόσο, μαθαίνουμε μερικές από αυτές τις πληροφορίες από τα γραπτά του ίδιου του Αποστόλου. Στην επιστολή του προς τους Γαλάτες, επιβεβαιώνει τον διορισμό του ως Απόστολου από τον Ιησού και τον Επουράνιο Πατέρα. Έγραψε: «Παύλος απόστολος ουχί

από ανθρώπων, ουδέ δι' ανθρώπου, αλλά διά Ιησού Χριστού και Θεού Πατρός του αναστήσαντος αυτόν εκ νεκρών.» —Γαλ. 1:1

Στη συνέχεια, ο απόστολος συνέχισε να γράφει για την πλήρη μεταστροφή του από αυτήν του να υπακούει και να ευαρεστεί τους ανθρώπους και τον ένθερμο ζήλο του για τον Ιουδαϊσμό, σε εκείνον της υπακοής και ευαρέσκειας στον Θεό. Διακήρυξε: «Καθώς προείπομεν, και τώρα πάλιν λέγω· Εάν τις σας κηρύττη άλλο ευαγγέλιον παρά εκείνο, το οποίον παρελάβετε, ας ήναι ανάθεμα. Διότι τώρα ανθρώπους πείθω ή τον Θεόν; ή ζητώ να αρέσκω εις ανθρώπους; διότι εάν ακόμη ήρεσκον εις ανθρώπους, δεν ήθελον είσθαι δούλος Χριστού. Αλλά σας γνωστοποιώ, αδελφοί, ότι το ευαγγέλιον το κηρυχθέν υπ' εμού δεν είναι ανθρώπινον· διότι ουδ' εγώ παρέλαβον αυτό παρά ανθρώπου ούτε edιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού. Διότι ηκούσατε την ποτέ διαγωγήν μου εν τω Ιουδαϊσμός, ότι καθ' υπερβολήν edίωκον την εκκλησίαν του Θεού και εκακοποιούν αυτήν, και προέκοπτον εις τον Ιουδαϊσμόν υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τω γένει μου, περισσότερον ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων.» —Γαλ. 1:9-14

Στη συνέχεια αναπόλησε: «Ότε δε ηυδόκησεν ο Θεός, ο προσδιόρισας με εκ κοιλίας μητρός μου και καλέσας διά της χάριτος αυτού, να αποκαλύψη τον Υιόν αυτού εν εμοί, διά να κηρύττω αυτόν μεταξύ των εθνών, ευθύς δεν συνεβουλεύθην σάρκα και αίμα, ουδέ ανέβην εις Ιεροσόλυμα προς τους προ εμού αποστόλους, αλλ' απήλθον εις Αραβίαν και πάλιν υπέστρεψα εις Δαμασκόν.» —εδ. 15-17

Ο απόστολος λέει ότι ο Θεός τον έστειλε στην Αραβία για να λάβει πολύ ειδική γνώση μέσω άμεσων αποκαλύψεων. Αυτό ήταν μεγάλη τιμή και προνόμιο, αλλά δεν τον έκανε ούτε υπερήφανο ούτε υψηλόμυαλο (ή

άκρως ευσεβή), όπως αποκάλυψε αργότερα στην επιστολή του προς τους αδελφούς στην Κόρινθο. «Διότι εγώ είμαι ο ελάχιστος των αποστόλων, όστις δεν είμαι άξιος να ονομάζωμαι απόστολος, διότι κατεδίωξα την εκκλησίαν του Θεού.» (Α' Κορ. 15:9) Είναι πιθανόν ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Θεός δεν του έδωσε εντολή να πάει στην Ιερουσαλήμ, αφού έφυγε από την Αραβία, ήταν λόγω των πολύ ισχυρών συναισθημάτων που είχαν γεννηθεί εναντίον του και τα οποία συνέχισαν να επικρατούν εκεί. Κάποιοι εξακολουθούσαν να μην τον εμπιστεύονταν και μπορεί να πίστευαν ότι προσπαθούσε κρυφά να τους παγιδεύσει με κάποιο τρόπο.

ΕΝΑΣ ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Η ειδική κλήση του Σαούλ της Ταρσού και οι άμεσες αποκαλύψεις που του δόθηκαν από τον Κύριό μας Ιησού και τον Επουράνιο Πατέρα επιβεβαιώνονται ξανά στη δεύτερη επιστολή του προς τους Κορινθίους. Αναγνώρισε ότι όποιος εβίωσε τέτοιες εμπειρίες μπορεί να έχει την τάση να καυχιέται για αυτές. Απάντησε σε αυτή την πιθανή ερώτηση λέγοντας: «Να καυχώμαι βέβαια δεν μοι συμφέρει· διότι θέλω ελθεί εις οπτασίας και αποκαλύψεις Κυρίου. Γνωρίζω άνθρωπον εν Χριστώ προ ετών δεκατεσσάρων, είτε εντός του σώματος δεν εξεύρω, είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξεύρει· ότι ηρπάγη ο τοιούτος έως τρίτου ουρανού. Και γνωρίζω τον τοιούτον άνθρωπον, είτε εντός του σώματος είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξεύρει, ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν ανεκλάλητα λόγια, τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπον να λαλήση. Υπέρ του τοιούτου θέλω καυχηθί, υπέρ δε εμαυτού δεν θέλω καυχηθί εμμή εις τας ασθενείας μου. Διότι εάν θελήσω να καυχηθώ, δεν θέλω είσθαι άφρων, επειδή αλήθειαν θέλω ειπεί· συστέλλομαι όμως μη στοχασθή τις

εις εμέ ανώτερόν τι αφ’ ο, τι με βλέπει ή ακούει τι εξ εμού. Και διά να μη υπεραίρωμαι διά την υπερβολήν των αποκαλύψεων, μοι εδόθη σκόλοψ εις την σάρκα, άγγελος Σατάν διά να με ραπίζη, διά να μη υπεραίρωμαι. » —B’ Κορ. 12:1-7

ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Η αφήγηση της Αγίας Γραφής δεν μας λέει πόσο καιρό ο Σαούλ βρισκόταν στην Αραβία και λάμβανε αυτές τις ειδικές αποκαλύψεις, αλλά ήταν ίσως για αρκετά καιρό. Μετά από αυτή την αξιοσημείωτη εμπειρία, μαθαίνουμε ότι επέστρεψε στη Δαμασκό και «κήρυξε αμέσως τον Χριστό στις συναγωγές, ότι είναι ο Υιός του Θεού». Η αντίδραση των άπιστων Εβραίων στη Δαμασκό ήταν κάτι που προκάλεσε έκπληξη, γνωρίζοντας ότι ο Σαούλ είχε έλθει εκεί πριν για να πάρει τους πιστούς εν Χριστό ως αιχμαλώτους του. Ωστόσο, κανείς δεν μπορούσε να αντικρούσει την ισχυρή λογική του όταν κήρυττε τον αναστημένο Κύριο Ιησού. —Πράξεις 9:20-22

Όλοι όσοι τον άκουσαν να κηρύττει, δεν εκτίμησαν το μήνυμά του και αναλήφθηκε ένα σχέδιο για να τον φιμώσουν. «Και αφού παρήλθον ημέραι ικαναί, συνεβουλεύθησαν οι Ιουδαίοι να θανατώσωσιν αυτόν.» Όταν οι αδελφοί έμαθαν για το σχέδιο τους, βοήθησαν τον Σαούλ να δραπετεύσει και να επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ. Ωστόσο, οι απόστολοι και οι μαθητές στην Ιερουσαλήμ εξακολουθούσαν να τον φοβούνται, νομίζοντας ότι είχε μπει ανάμεσά τους για να τους κατασκοπεύσει. —εδ. 23-25

Ο ΣΑΥΟΥΛ ΠΑΕΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Οι περισσότεροι από τους αδελφούς στην Ιερουσαλήμ δυσκολεύονταν να δεχτούν τον Σαούλ ως

αληθινό εν Χριστώ αδελφό. Ωστόσο, υπήρχε ένας συγκεκριμένος μαθητής, του οποίου το όνομα ήταν Βαρνάβας, ο οποίος συνειδητοποίησε ότι ο Σαούλ μετεστράφη πραγματικά στον Χριστό. Είδε τον μεγάλο Απόστολο για αυτό που πραγματικά ήταν. Πείστηκε ότι οι αξιοσημείωτες εμπειρίες του Σαούλ προήλθαν από καμία άλλη πηγή εκτός από τον ίδιο τον Κύριο. Ο Βαρνάβας ήξερε ότι το ζήτημα με τους άλλους αδελφούς στην Ιερουσαλήμ έπρεπε να επιλυθεί, και βρήκε την ευκαιρία να μιλήσει μαζί του. Στη συνέχεια, πήγε τον Σαούλ στους Αποστόλους και επέμεινε να μάθουν την αλήθεια για το θέμα από πρώτο χέρι και για την πλήρη αλλαγή που συνέβη στη ζωή του. —Πράξεις 9:26,27

Το εδάφιο 27 αναφέρει: «Ο Βαρνάβας δε παραλαβών αυτόν έφερε προς τους αποστόλους, και διηγήθη προς αυτούς πως είδε τον Κύριον εν τη οδώ και ότι ελάλησε προς αυτόν, και πως εν Δαμασκώ, εκήρυξε μετά παρρησίας εν τω ονόματι του Ιησού.» Στη συνέχεια, οι Απόστολοι και οι μαθητές δέχτηκαν πράγματι τον Σαούλ και τον καλωσόρισαν να γίνει ένας από αυτούς εντασσόμενος εις το σύνολον των δραστηριοτήτων τους και μιλώντας στο όνομα του Κυρίου Ιησού. —εδ. 28

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΑΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Καθώς ο Σαούλ διακονούσε στην Ιερουσαλήμ, το κήρυγμά του τον έφερε σε επαφή με τους Ελληνιστές που άρχισαν επίσης να συνωμοτούν εναντίον του. «Και ελάλει και εφιλονείκει μετά των Ελληνιστών· εκείνοι δε κατεγίνοντο εις το να θανατώσωσιν αυτόν. Μαθόντες δε οι αδελφοί, κατεβίβασαν αυτόν εις Καισάρειαν και εξαπέστειλαν αυτόν εις Ταρσόν.» —Πράξεις 9:29,30

Η λέξη «Grecians» («Ελληνισταί») στην προηγούμενη περιγραφή σημαίνει Ελληνιστές και αναφέρεται σε εκείνους τους...Εβραίους που μιλούσαν

ελληνικά. Το λογικό και πειστικό κήρυγμα των Γραφών από τον Σαούλ προκάλεσε αναστάτωση σε μερικούς από αυτούς. Αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο, γιατί είχαν προκύψει προηγουμένως προβλήματα μεταξύ τους. Ο Λουκάς αναφέρει: «Ἐν δε ταῖς ἡμέραις ταύταις, ὅτε ἐπληθύνοντο οἱ μαθηταί, ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, ὅτι αἱ χήραι αὐτῶν παρεβλέποντο ἐν τῇ καθημερινῇ διακονίᾳ.» (Πράξεις 6:1) Τώρα, ὅπως συνέβη και στη Δαμασκό, στην Ιερουσαλήμ συνωμοτούσαν επίσης ἐναντίον του Σαούλ και ἀναζητούσαν τρόπους για να τον βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση.

Οἱ μαθητὲς στὴν Ιερουσαλήμ ἔμαθαν για τὸ σχέδιο τῶν Ἑλληνιστῶν για τὴν ἐξόντωση τοῦ Σαούλ και, για τὴ δική του ἀσφάλεια, τὸν ἐπείσαν να ἐπιστρέψει στο σπίτι του στὴν Ταρσό, που ἦταν πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὴν ἐπαρχία τῆς Κιλικίας. Φρόντισαν για τὴν ἀσφαλὴ συνοδεία τοῦ μέσω τῆς Καισάρειας, μίας πόλεως-λιμάνι ἀπὸ τὴν ὁποία μπόρεσε να πλεύσει στὴν Ταρσό. Παρέμεινε ἐκεῖ για ἓνα χρονικὸ διάστημα, ἴσως δύο χρόνια. Ο Λουκάς ἔγραψε: «Αἱ μὲν λοιπὸν ἐκκλησίαι καθ' ὅλην τὴν Ἰουδαίαν και Γαλιλαίαν και Σαμάρειαν εἶχον εἰρήνην, οἰκοδομοῦμεναι και περιπατοῦσαι ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, και διὰ τῆς παρηγορίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.» —Πράξεις 9:31

ΜΕ ΧΑΡΑ ΕΛΑΒΑΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, ὁ Κύριος προκάλεσε μίαν ἀνάπαυλα ἀπὸ τὴ σοβαρὴ δίωξη που εἶχε ἀσκηθεῖ ἐναντίον τῶν ξεχωριστῶν τοῦ ἀνθρώπων που υπῆρχαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς σταύρωσης τοῦ Ἰησοῦ. Ἀναμφίβολα, αὐτὸ ἦταν πολὺ ωφέλιμο για τὰ μέλη τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας. Ὡς ἀποτέλεσμα, ἡ κοινοτικὴ ρύθμιση που δοκιμάστηκε για ἓνα διάστημα ἐγίνε λιγότερο σημαντικὴ και σύντομα ἐλήξε. (Πράξεις 4:32-

35) Είναι αξιοσημείωτο ότι δεν υπάρχει άλλη αναφορά στην Αγία Γραφή σχετικά με αυτό το είδος κοινής στενής κοινωνικής δομής, είτε συνεχίζεται είτε αναβιώνει μεταξύ των αδελφών που ζούσαν εκείνη την εποχή.

Το κύριο ενδιαφέρον του Λουκά, του ιστορικού, για τη συγγραφή μιας αφήγησης των Πράξεων των Αποστόλων, ήταν σε σχέση με την πνευματική ανάπτυξη και ανάπτυξη των μαθητών του Κυρίου μας. Μας κατέγραψε πληροφορίες ότι τότε στην Εκκλησία προστέθηκαν μεγάλοι αριθμοί πιστών. «Τότε βαπτίστηκαν εκείνοι που δέχτηκαν με χαρά τον λόγο του· και την ίδια ημέρα προστέθηκαν σε αυτούς περίπου τρεις χιλιάδες ψυχές». (Πράξεις 2:41· 4:4) Η αύξηση του αριθμού των αδελφών στην Εκκλησία προερχόταν από όλες τις τάξεις του Ισραήλ και έδειξε πώς η ευλογημένη Υψηλή Κλήση του Θεού ήταν ακόμη αποκλειστικά για αυτό το έθνος, ακόμη και όταν η ιδιαίτερη εύνοιά τους από τον Θεό τελείωνε γρήγορα.

ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Ο ειδικός καιρός εύνοιας του έθνους του Ισραήλ έληξε όπως είχε προειπωθεί αιώνες νωρίτερα από τους προφήτες του. Μεταξύ των προφητών του Θεού ήταν και ο Αμώς που έγραψε: «Ακούσατε τον λόγον τούτον, τον οποίον ελάλησεν ο Κύριος εναντίον σας, υιοί Ισραήλ, εναντίον παντός του γένους, το οποίον ανεβίβασα εκ γης Αιγύπτου λέγων, Εσάς μόνον εγνώρισα εκ πάντων των γενών της γής· διά τούτο θέλω σας τιμωρήσει διά πάσας τας ανομίας σας.» —Αμώς 3:1,2

Όταν η διακονία του Ιησού πλησίαζε στο τέλος της, δίδαξε ένα σημαντικό μάθημα σχετικά με τον Ισραήλ, χρησιμοποιώντας ως παράδειγμα μια συκιά χωρίς καρπούς. Ο Ματθαίος αναφέρει: «Και ιδών μίαν συκὴν ἐπὶ τῆς οδοῦ, ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ οὐδὲν ἦρεν ἐπ’ αὐτὴν

ειμή φύλλα μόνον, και λέγει προς αυτήν· Να μη γείνη πλέον από σου καρπός εις τον αιώνα. Και παρευθύς εξηράνθη η συκή. Και ιδόντες οι μαθηταί, εθαύμασαν λέγοντες· Πως παρευθύς εξηράνθη συκή;!» —Ματθ. 21 :19,20

Ο Ιησούς διακήρυξε ότι ο οίκος του Ισραήλ θα έμενε έρημο αμέσως μετά την ολοκλήρωση της σταύρωσης και της επίγειας διακονίας του. Είπε: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς σέ· ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ' ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε. Ιδού, αφήνεται εις εσάς ο οίκός σας έρημος. Διότι σας λέγω, δεν θέλετε με ιδεί εις το εξής, εωσού είπητε, Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.» —Ματθ. 23:37-39

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΕΙΣ ΜΑΘΗΝ

Όταν το όνομα του Σαούλ άλλαξε σε Παύλος όπως καταγράφεται στις Πράξεις 13:9, και άρχισε τα ιεραποστολικά του ταξίδια, αυτός ο μεγάλος Απόστολος έγινε πολύ εξέχων μεταξύ των Αποστολών του Ιησού. Είναι προφανές ότι υπερέβη ακόμη και μερικούς από τους αρχικούς δώδεκα Αποστόλους, οι οποίοι σπάνια κατονομάζονται εκτός των αποστολικών καταλόγων. Ωστόσο, ο Παύλος παρέμεινε ταπεινός. Έγραψε: «Αλλά χάριτι Θεού είμαι ότι είμαι· και η εις εμέ χάρις αυτού δεν έγεινε ματαία, αλλά περισσότερο των πάντων εκοπίασα, πλην ουχί εγώ, αλλ' η χάρις του Θεού η μετ' εμού.» —Α' Κορ. 15:10

Ας θυμηθούμε την εξαιρετική ζωή αυτουνού -του Σαούλ— που έκανε μια πλήρη μεταβολή όταν τον φώτισε ο Κύριος, και στη συνέχεια έγινε ο μεγάλος Απόστολος Παύλος. Είθε κι εμείς να θυμηθούμε και να μιμηθούμε τη

συνεχή του στάση ταπεινότητας, πραότητας και πλήρους
αφοσίωσης στο έργο του Κυρίου που δόθηκε ενώπιόν
του, όλα επιτελεσμένα όπως είπε ο ίδιος, με τη «χάρη που
μου δόθηκε».

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΪΠΝΟ 2025

*Η κατάλληλη ημερομηνία για την παρατήρηση του
Μνημείου του Ιησού είναι μετά το ηλιοβασίλεμα την
Παρασκευή, 11 Απριλίου.*

Image © Romolo Tavani -stock.adobe.com

Image© vetre - -stock.adobe.com